

PERIÒDICH POLITICH VERMELL.

== SALUT PÚBLICA == INTERESSOS POPULARS == ARTS Y LLETRES ==

Redacció y Administració: carrer de Romá de la Universitat, número 6, Barcelona

— VENTA: 25 exemplars, 1 peseta; Un número, 2 quartos. — Surt a llum los dies venres ab tota regularitat. — SUSCRIPCIÓ: Espanya, 4 cals trimestres; Estranger, 10. —

LA PERSECUCIÓ A LA PRENSA

Fa pocs mesos que va pujar al poder en Sagasta y 'l partit liberal de la monarquia pera contrarrestar los efectos de las grans errades dels conservadors, y ja estém anant per los mateixos camins que recorregué lo monstruo de la política ab l' escándol y reprobació de tots aquells que ayman la llibertat y la dignitat humanes.

Lo caciquisme, lo favoritisme, las irregularitats, la rastroera adulació als poders irresponsables, y per últim, una infamant y deshonrosa persecució á la premsa, han sigut sempre la nota dominant de tota situació débil y tiránica, que, no podent reñarse del carinyo y respecte de sos governats, que no saben mercè, tan sols se refian d' aguantarse pe'l sistema del terror y de la imposició, que saben practicar ab un lujo de details que desespera

Y qué se 'n treu de seguir tal política? La concentració de tots los odis als voltants de lo que tractan de defensar aquestos repugnants governs.

Lo mateix Cánovas ho digué: quan la mort de D. Alfons, ell, lo fiador de las altas instituciones, se veié en la necessitat de abandonar lo poder als liberals (?) pera no soterrar junt ab ell la monarquia.

Y donchs, de qué serviren aquells dos anys de política francament reaccionaria y ultramontana? Ja ho havém dit: serviren pera acaparar odis al rededor d' alló mateix que 's tractava de defensar ab tan desatentada conducta.

Y la nota dominant dels conservadors, entre la innumerable llista de sas torpesas políticas, fou la de perseguir á la premsa.

Mentres los lladres y tots mena de criminals campavan per son respecte, la policia invadia las redaccions dels periòdichs d' oposició, atropellava als periòdichs, perseguia als venedors ab més bon zel y esperit que si 's tractés de monejers falsos ó assassins, y 's tribunals tenian que dedicar una gran part de sos treballs á poblar las presons y prestris de la honrada gent que 's dedica al noble art de las llettras y no sens perills exercia 'l honrés apostolat de la propaganda de las ideas.

Tal conducta fer odiosos als conservadors fins per molts de sos mateixos companys d' ideas, y alsá per tot arruü abont posavan sa perjada una atmosfera inaguantable d' odis y rencors.

Y aquesta atmosfera asfixia al partit conservador, que tingué á última hora l'esperit de conservació de retirarse á temps, amenaixat com estava de mort afrentosa, com morí en Gonzalez Brabo en 1868.

Pero venen al poder los mal anomenats liberals, y poruchs ab la llibertat, y débils ab certas altas insinuacions, y reaccionaris per son temperament y despòtics per sas aficions, no tan sols no desfan lo fet per sos antecessors, sino que 's complauren en imitarlos, y las irregularitats se repetixen, y 'l caciquisme impera desenfrenat, y 'l favoritisme está á la orde del dia, y la rastroera adulació passa á ser tinguda com cosa digna, y per últim, la persecució á la premsa, nota dominant de la odiosa situació conservadora, passa á ser també la més marcada gloria del pas dels liberals pe'l poder.

Si las mateixas causas engendran los mateixos efectos, tenim de complaurens de veure com van al suicidi los partits de la monarquia.

Desauçat per la opinió pública 'l conservador, per no ser útil més que pera crear las situaciones de forsa que portan los grans cataclismes, queda á la monarquia lo partit liberal (?), confusió abigarrada d' homes sens més ideas que disfrutar del poder, inepes per la llibertat, refractaria á tota reforma liberal, y emuls no més de sos antagonistas, contra qual política pujaren al poder, y que incapassos pera contrarrestarla, la practican ab la sola diferencia de ferla més hipócrita, puig tenen la llibertat als llavis y 'l absolutisme al cor, mentres que 's altres tenen la franquesa de proclamar en alta veu sas tiranias.

Donchs si aquestos son los puntals de la monarquia, no cal ser gran matemàtic pera calcular quan y com se 'n anirà á terra l' edifici monàrquic, corcat en sas parets y minat en sos fonaments pe'ls descatsos jamay interromputs dels cridats á cuydar de sa conservació.

Si per enderrocar forts edificis seculars se necessita la tempestuosa oia revolucionaria, pera tirar á terra castells de cartas basta y sobra ab que buñ 'l suau oreig de la pública opinió

UNA PESQUERÁ TRANSFORMADA EN MIRACLE

Eran poch més ó menas dos quartes d' onze de la nit d' una verbeno de Sant Joan, quan un servidor meu (y si voldes de vosotó) armat ab la lleugera canya y aparellada ab lo seu ormeig, feya via cap á la festiva platja de L'Isfranch. Motiva era los ganas que tenia de arribarhi pronto, y més encara lo desitj de fer pesqueria, mea si l' una ni l' altra foren motiu pera que en sent en un petit torruet que 's presenta darrera la masia del Vermell, y sus alto á contemplar lo quadro que se oferia á ma vista. Y quin quadro més foguetepre! De casti totas las masias que se oixen de dit torruet se sortia una ardenta y viva llumrada, que recargolante y anantse á perdre en lo espay dibuixava mil formas estranyas, que no semblava sino que 's masians posesaven la estona entretinguda en fer magia. Y anadint á tot aixó lo petarreg de la lleuya, y ab lo petarreg, los crits

de la quitalla que 's fent cercle entorn d' ella, je fent saltirons d' aquí y d' allá ó de ja arrastrant, qualsevol caraditx en lo meu possto, los hauria pres per una colla de petits mals esperits en pena. Naisiat ja entremunt y veient que anava passant l' ora, vaig torná á posarme demunt de las canyas y com tenia de recoblar lo temps perdut, encara no posava un peu á terra que ja aixucava l' altre, y aixís successivament los arribar á la platja. Un cop alló me cal dir que lo primer que vaig fer, va sig' donar un saltíssim d'erecha á l'espaldas, per veure si la mar picava. Mea ara tan manas y fogatepa, que ab prou ferme la sorra de la platja, y aixó que ho esperava, arribava á fe' l' anarup. Aixó feu que tanta indencia allí un bon estó sens saber quid' fer, fins que veient una petita llanxeta que hi havia aprop meu, y sens mirar si tenia amo, ni encomenarme á Deu ni al Diabla, d' un cop trech l' anera, l' empenyo en dias, d' un bol pujo á dalt, armo 's rema y endins va. La lleuya impulsada per la forsa dels rema lliscava sobre l' aygua ab una rapida passosa, deixant tras si una lleugera onda, que se anava á perdre entre 'l va-y-va de las onas. Al cap de poch rato, y com qui 'diu sense adonarren, ja 'm vaig trobar frach á frach de la punta vial Pinella, y com que era un punt que m' agradaia y tal volta dels millors, vaig fer atre. S' inmedicament, agafant lo necessary, vaig donar principi á las manobras pera comensar la pesca. Mea estava tan distat fent los preparatius, que ni menys vaig adonar-me d' un acumulat mudo, que, aparellat en lo espay, lo aná cubrint d' un espes y negre mantell, casí tan negre com la conciencia d' un jesuít. Lo que los adonarme de tal cambi, fou un horrocat vent, que fentme deixar lo que tenia entre manes, me feu agafar los rema ab prestesa y ab gran perill de tombar la embarcació. Jo no sabia com explicarme de que una nit serena y clara se transformés en un breu instant en fosca y horrocatosa, ni tampoch sabia explicar-me de que una mar plana com una carretera, se transformés en un sol minut en tempestuosa; pero, si no sabia explicar-mhi, tampoch ho volia saber; puig lo que volia saber era la manera de posarme en salvament. Algú dirá: la manera de posarse en salvament la tenian en las puntas dels rema. Si, es veritat, per aixó jo, fortament abraçat en ella, feya esforços que s' carellavan contra 's accions dels elements. No obstant jo lluytava, pero la lluya era desigual; puig mentre ells anavan creixent en potencia de foras, las meyas minavan. Hi hagué un moment que 'm vaig perdre; puig solament faltavan as braxas pera arribar á las rocas en que sens dupte hi tenia que estrellar-mhi. ¿Quid' fer en aquests moments? Ni jo sabia ho sabia! Després d' actuar los ults pera no veure 'l cop fatal, mon pensament se ficá en los miracles, y rapid com lo llamp, passé nota del catálch dels sants pera veure si 'n concia cap que 'm volgués fer d' empenyo. Y qué hebha de conecar! Si tota la vida hebha sigut un heretj. Llavors, pensant en lo passat de ma infancia, vaig recordar-me de que hebha conegut lo sagrat porquet de Sant Antoni y que fins lo hebha dit en profeso.

Mea... ¿tindria prou empenyo? Me volria reconeixe: ¡lo podia rebutjar! No, Perque al voltas despreciat se hauria empat, y hauria desencadenat sas iras contra mi, acabant-me d' estragar.

Lo introvo; li féig prometenso de portar-li un cop de aglans á qualsevol ermita que 'l venerasen... y... el obrí 's ulls pensant la ester veit de las encrespadas onas, me trobo á bastanta distancia de las rocas, ab la mar calma, ab lo vent perat, ab lo cel estrelat, ab á dir, tot, tot, igual, qu' estava abans de entrar jo á l' aygua. Hebha sigut un miracle net y plat, fet pe' l' cutinçh de Sant Antoni. Com no tenia res més que fer, vaig tornar-me en la platja, fent propús de no tornar may més á pescar sol, y fent-me ab embarcaciones dels altres.

Hen passet dos dies dels que dexo apuntats. Fent via cap á la cronita de Sant Joé camina un penitent ab

unas alforjas al coll; lo seu ayre es modest y humil. Ala tramontana que van en direcció oposita en ell, se li miran, y després miran las alforjas com si volguessin saber lo que hi ha dins. «Què hi porta que siga tant objecte de curiositat? Segurament hi ha sabres». Després d' una marxa bestial, ja vist l'horitzó arriba per fi a la ciutat remota y després de senyalar y persuadir-se, se dirigeix a un altar que hi veuen en lo segret porquet, y encas! ell no sent lo truch truch que fan las alforjas, ceran plenas de aglantí que tot seguit se posa a estimenar la cúa y encara no las veu a terra que hi allarga 'l morro desorientat ab un ansia que no semblava sino que hi hagués dos metxes que no hables tant calent. Lo penitent era ja fet un sant cristià.

SANTRET DE PALAFRUGELL

UN CERTAMEN

Un cartell-avís, ofertat de premi de plata y or a las obras més completas, ó a poesias ben conlertades de sentiment filla del-veu.

Un tema ben lliure a dall para la flor natural, altres molts temes forats per bayors ó Diputats del país... per' té 'l final.

Un jurat pera premiar los treballs de més valer: primerament a triar los que, sent sense firmar, de qui son ja 's pot saber.

—Ante todo, lo milló será que accésita hi hagi per saber foras que n'ó! —Perque cap critat se 'a vagi, val més aixís que 'a recó.

—Aquesta poesia es bona; més no sé de qu' es la lítra. —Aquesta no... y 's ha d' admetre tan si sona, com no sona, perqu' es d' aquell xabó' citat.

—Es un altre 'n xig aquí que optava a aquells englantina ja concelada, ja de mil' y es d' un que 'l vull protegi' Nasta; 'l premi... ser ruitos.

—Oh! y aquesta de la gola com la del ram de l'orer, ni sé de qui poden ser: vata; aquells anira anira, ja n' hi ha prou; 'l altre al fomer.

Bueno; Desnos; rogatit; Don Influxo; fest adivis y 'l senyor Mérit cremat. Un pastet ben arreglat; Un Certamen d' avuy dia.

PEPE DEL CARRIL

Que si á Barcelona naps, que si á Barcelona coils, y que si á Barcelona xirivias, tals foren los mal-de-caps dels polítics madrilenys durant los últims dias de la setmana passada y 's primers de la actual.

Ab las corrents anti-catalanas que tant abundan per la vila dels tabuls d'upa, estavan rabiosos de las manifestacions anti-madrilenyas, ó més ben dit, anti-centralisadoras de nostra ciutat.

Lo meeting convocat pe 'l Centre Catalá los tenia en tal congoixa, que no semblava sino que d' allí 'n tingués de sortir 'l apaga y xamón tan temut pe 'ls que fan un ofici de la política.

Pero 'l meeting tingué lloch en lo teatre de Novedats, y desgraciadament los coches fueron de tercera, que diria 'l Brusi.

Es á dir, que encara no ha caygut lo que té de caure.

Y callém per mor de la llibertat de la premsa.

Un diputat monárquich de la fracció dels que may seran poder ab la monarquía si no afluixan sas aficions liberals, interpellará al govern en las corts á propòsit de la persecució que actualment sofreix la premsa.

Alló será una especie de joc de gallina cega á la llibertat.

Y jo al veure com s' abrayan y per la premsa s' aterra, crech que 'a misis nostras s' agravan, puig se grans mos allí 's xerran pitjors denuncias nos clayan.

No han sentit quant de tiroteyo aquestos últims dias pera fer las salvas d' ordenansa monárquica?

Ab la pólvora en salvas que gasta la monarquía, podrian sostenirse un centenar d' escolas a cada provincia.

Y aixó sense contar los mils de las cesantias dels ministres ni 'ls milions de paga de la royal familia.

Lo qual que tampoc deixa de ser pólvora en salvas.

Un periódich de Madrid dona la noticia de que las cartas que 's dirigeixen á París y desparten sospitas a certs empleats de correus de que pugan anar destinadas a a' en Ruiz Zorrilla, son portadas al quarto foch, ahont sofreixen un minucios examén de conciencia.

Alguns telegramas també 's diu que passen per las forcas caudinas de certas investigacions, quedantne molt sovint alguns sense curs.

Alló de la inviolabilitat de la correspondencia será una cosa tan bonica com vulgan pera veurals escrits, pero practicala... ¡així!

Los nostres governos no 's cuydan d' aquestes triquinnyelas.

A n' en Rius y Tauler diuhen que se li han posat més ilustrosas las patillas.

Ja ho crech!

Deixtus d' haverse las vistas regadas ab las denuncias de tants periódichs ab alló dels seize mil ulls de bou de la peluda qüestió de...

Dispensin, se m' ha costipat la ploma y no continúo.

Es digne de ser llegida detingudament la revista quinzenal que 's publica en aquesta ciutat baix lo titol de La Vara de Esculapio.

Certament que feya falta en nostra ciutat un periódich com aquest, dedicat exclusivament á enterar al públich de las infracciones de las lleys que 's comencen en la venta de sustancias medicinales, alimentos, begudas y tot lo que puga aflectar á la salut pública.

En los quatre números que porta publicats s' hi trouan molt mal paradas, igualment algunas autoritats per tolerarlo, com molt altra gent de carrera, que, pera fer bonas ganancias, en lloch de medicinas que pogan curar venen pócimas que poden posar malalt á una persona sana y bona.

Procurarém, en un de nostres próxims números, ocuparnos detingudament d' aquesta interessant publicació y de las lloables denuncias que fa en be de la salut pública.

Los periódichs últimament arribats de la Corts nos donan la agradable noticia de que 'l govern pensa posar trabas á la llibertat de que disfruta avuy la premsa, per lo que certs periódichs abusan d' aquesta llibertat.

Viva 'l salero, senyor Mateu!

Aixó 'm fa 'l mateix efecte que si á un li en-sorresin un rengle de costellas á garrotadas, y després 'l ofensor dingués al ofes:

—Si no m' alabas tots los meus actes, te trenco la nou del coll.

No fora llavors ben criminal que 'l agraviat abusés de la llibertat de queixarse?

Donchs aixis nos passa á nosaltres.

No 'ns daran tanta llibertat, quan ja tenim una cama a la presó y un peu á presiri.

Que es encara pitjor que trencarnos las costellas.

Ademés, que aquí hi ha abusos de llibertat, no ho poso pas en dubte.

Com que 'l govern se pren la llibertat de abusar nostra paciencia.

Una bona noticia.

Lo dimecres d' aquesta setmana, á la uns de la matindada, se votaba per unanimitat en lo Congrès la abolición de la esclavitud de 26,000 esclaus de Cuba, demandat per tots los diputats d' aquella regió.

Es una taca que ha desaparecut de la bandera espanyola, deshonrada encara en aquest punt, y un avens immortal per la civilisació.

Fora esclaus de totes menas!

Una parodia de crisis ha tingut lo ministeri, provocada, feta y resolta pe 'l demócrata (¡dispensin!) Monteró Rios.

Igual que en Joan Palomo, ell a' ho guisa y ell mateix s' ho menja.

Pero 'l patriotisme li ha aconsellat continuar en lo ministeri, baix la promesa formal d' en Sagasta (¡no riguin!) de que passada la calor comensaran las reformas democráticas del programa de las garantias convingudas per 'l actual ministre de Foment ab 'l Alonso Martinez, quan badellavan en la oposició suspirant per lo poder.

Ab aixó, ja ho saben; esperém que passi la calor...

Que després los ministres ja 'ns dirán que 's pelan de fret pensant en reformas liberals.

Sort que al hivern qui sab qui dimontri será viu...

Política y metafóricament parlant.

Aquestos últims dos pares de la patria tractavan de desafiarse.

¡Quina ganga quedar-se orfe!

Tot alló de las conspiracions de Madrid descubiertas pe 'l comte de Xiquena s' han acabat ab un sobresobremunt de causa.

Y las molestias dels detinguts, alguns dels quals han estat mesos y mesos en la presó!

Ja veuran; aixó poden agrairhizo á las altis institucions y al zel exagerat de sos servidores.

Y doném gracias que per sospitas no 's fusella, que sino...

Habém rebut un periódich de Málaga titolat El Merengue, que á pesar de portar un nom tan dolís, me sembla que donará amargor á més de quatre.

Ben vingut sia en aquest mon de fiscals y denuncias.

Pero, ¡podém saber los paganos que dimontri es aixó de Camacho ve y Camacho va, y Camacho fuig y Camacho 's queda, y Camacho pren y Camacho deixa?

No sembla sino que la camacheria siga ciencia oficial, y la camacharquia forma de govern dels fusionistas.

Y 's comprén sa influencia.

Al cap-de-vall es ell lo primer atracador de contribuyents...

Número primer en la ciencia de gobernar los pobles.

Novas cullitas de llibertat fusionera.

Lo director de El Progreso, de Madrid, ha sigut tancat á la presó, á consecuencia de las ultimas denuncias sofertas per aquell periódich.

Quan vegis las barbas del vehi pelar...

Se diu de Madrid que 's tracta de processar als excitadors del meeting de Novedats.

No será cap dishonar, seguint per aquest cami, lo no quedar ni un vehi sens autor empaperat.

¡Aleluya!

Després de molts tripijochs, per fi s' ha pogut trobar la fe de batisme del torero Pepe Hillo.

Desde avuy, donchs, contan ab un nou monument las glorias nacionals.

Al senyor Fiter es Inglés, prou conegut per Barcelona, l' han pres alguns periódichs de Madrid per mister Fiter, inglés de nació.

Quan dich jo que la política madrilenya no 's pot ser útil mes que pera carregarnos d' inglesos...

No mes que trenta mesos de sou se deuben á las didas de la borderia de Baeza.

En cambi lo rey menut se diu que cobra per adelantat sos quatre mil duros diaris.

Donchs be aném prou be...

S' ha posat á la venta en Reus y en Barcelona, el preu de dos rals, lo juguet en un acte y en vers titolat Erra 'l tiro, original del jove artista Bonaventura Sanromá, estrenat ab extraordinari éxit á principis del mes passat en lo teatre Principal de Reus.

Habem rebut un exemplar de la sarsueta en un acte De viatge, original de J. Molas y J. Planas, y ab música de C. Molas.

PROPOSICIÓN

Aquest tractat d'Inglaterra, que es un tractat com los altres, no detaxa de se' una cosa que si 'a mira bé, la Espanya ni hi podria perdre un céntim, (ja que ab ótima tractaci6 ara). El govern que ara tenim ell sol se combina 'ls tractes, y es menester ferli saber, que també 'n sabem nosaltres de tractes, comgrs, y de vendre basas 'n Morey y en Sagasta. L'inglés, sense fer romanços, sens pregar á Deu ni al diable, nos vol carregar d'inglesos desde 'l cap a las sabates. Pro entre nos hem de mirar el aquot de las camas llergas, si podém fer li un tractat per ferohi passar las ganas. Nombrem un representant que vagi á la Gran Bretanya, á proposa á aquell govern un lliure-Jambé, ab los tractes de que entri tot quan vulgué, (mentre 'ns convingui á nosaltres, y en cambi, ell, té de darnos per tot, una lliure entrada en aquell país, que heghem tot ab l' embut de fer trampas. Quan aixó tinguem lograt al moment, una agelada fem de capellans y monjas, escoles, vicaris, frares, bisbes, cardenals, iglesias, convents, ormitas, campanas, confessoriaris y tronas, y á tots aquells sants y santas, que ab lo moato de la Iglesia viuen molt bé y no treballan.

A veure si així 'ls inglesos, enviandoli aquesta plaga de bestias manas y feras, scaberán las agallas, porque está vist, senyors meus, que ab inglesos y santos, tot aquell que hi juga, pert... y 'l moio es no tindrah tractes.

Federico Huera

Un amic nostre aficionat á ratesas nos ha portat un número del periódich carlí Lo crit de la Patria, en que estampava nostre nom en sas carcatólicas columnas.

Lo trabucavre colega se planya de que La TRAMONTANA hagués alabat un capellá després de mort, que en vida fou un bon home, anyadint que aixó mateix nos servia pera etacar als altres dignes sacerdots, baix caps d' imparcialitat.

Pero home, ¡creu que tenim de fer com vostres los carcadus, que may volen confessar la bondat d' alguns de sos enemichs?

Nosaltres aborrim al clero de totes las religions, com á instituci6, porque creyém que tot intermediari entre Deu y l' home, es un embaucador, un timador de la conciencia.

Abominém també del capellá intolerant, del rector betrol, avare d' luxuri6s, del canonic amic de conveniencias y de tota mena de bens terrenals, y dels bisbes y arcabishes y papas orgulluosos, fanatichs, tirans, ambiciosos, despotas ó indecents.

Pero si un sacerdot practica las virtuts humanas, sempre més lloabiches que las del Evangelij ni las de cap religió, en ell veyém á un bon home y no á un sacerdot, y com á tal estém disposats á alabarho, com ferem ab mossen Joan Ferrer.

Pero, ¿á qué perdre 'l temps contentant en serio á un periódich que s'entreté en dir rey y senyor al de las húngaras, y en provar que la confessió es bona porque aixis alguns lladres, per medi del confessor, poden tornar algo de lo que roban?

Ba! ba! Arri, carcadus, á la montanya á viure entre feras, que aquell es vostre lloch.

A Mataró 'ls corps negres n' han fet una com un covre.

D' un quartel de soldats n' han fet un dipósit de monietas.

Aixó ja está vist. Com en temps de la República feyan quartels dels coavents... Ara prenen remenja.

Lo papa ha declarat esser contrari á la cremaci6 dels cadavres.

Es lògich. La instituci6 que ha fet cremar tantas personas vivas, per foras té d' abominar de que 's cremin mortas.

Fora aixó una competencia ruinosa á las gloriosas tradicions de nostra sacrosanta religió.

Una esposa de Jesucrist ha fugit del marit ab un modern Tenorio que li buscá las divinas pestigollas á temps.

Pera més informes, dirigirse al hospici de Malaga, abont trobarán mitj escaldadas pe 'l success al resto de las monietas.

Per Galicia corren quatre misioners extranjer, que per sas intemperancias resultan una malva 'ls jesuitas espanyols.

Si 'n serán de brutos!

Una monja del convent de Sant Pelayo, (Oviedo), reclama la llibertat fundantse en los preceptes de la ley.

Aixó es una petició de divorci celestial.

Diu un periódich de la Habana que 'l agrissá de la parroquia de Cienfuegos dona grans cosas als noys.

Propi de matjos ¡dichi! de sagristans.

Y un capellá de Manzanillo prega bofetadas á alguns de sos feligresos.

Propi de cabecillas.

En un confessorari de Madrid s' ha trobat una criatureta acabada de naixe.

Deu me 'n reguard de sospitar que cap capella l' hagués parit.

De segur que cap llanut creoria la noticia que aném á donar, si sols pe 'l nostre compte la donguessem.

Pero aném á copiarho intacte d' un periódich de Santander, ciutat abont succehi, pera que no se 'n pogan dubtar.

Allá va lo que del fet ne conta La Vo; Montañesa d' aquella poblaci6:

«Ayer ocurrió en esta ciudad un hecho que tenemos que calificar de gravísimo por las circunstancias que concurren en su comision.»

«Es la católica escuela fundada por el señor obispo de esta diócesis con varias suscripciones, y que, como saben nuestros lectores, se estableció en la calle del Martillo, se maltrató ayer cruelmente á un niño de nueve años, llamado Manuel Marcos, domiciliado en el Paseo de la Concepción, número 3, cuyo padre hace algún tiempo se halla enfermo en cama.»

«Todo el crimen cometido por este niño consistió en que una mujer hubo de decir al maestro Catalán, Apudática y Romano que el Manuel había tirado unas piedras á una vendadora de fruta.»

«El castigo impuesto al inocente muchacho por su pusilánimo maestro, fue bárbaro, pues no contentos con pegarle bofetones, cogió un palo con el que magulló sus tiernas carnes trándole varias veces contra las muros de la escuela.»

«Después fué soletado entre el maestro y su ayudante quienes además de seguir pegándole, le pusieron un grillete en una pierna, atándole fuertemente la otra con un cordel.»

«El muchacho, á quien tuvimos el sentimiento de ver en el Ayuntamiento, acompañado por su madre, tenía un raygucho cerca del ojo derecho, con una fuerte contusión en la sien, dos golpes en la cabeza que le produjeron inflamación, la oreja izquierda en un estado lamentable, fuertes contusiones sobre la escápula izquierda, sumamente inflamada sobre las manos y extremos cerebrales en un muslo, teniendo magullados los tejidos, y por fin, entre otras pequeñas señales de golpes, las marcas del grillete y ligadura.»

«La relación que hacemos, resulta del parte obrante en el libro de la alcaldía, y ante tan criminal como bárbaro atentado, llamamos la atención de las autoridades para que eviten en lo sucesivo su repetición, imponiendo el castigo á que sus autores se hayan hecho acreedores.»

Ara suposém que 'l pare no hagués estat malalt, y que devant dels maltractes de son fill escanya al mestre, y veus aquí una víctima més.

Y qué ho deurá fer que á las escuelas laicas no 's cometan may tals actes de barbarisme?

Y 'ls pares erre que erre seguint las rutinas católicas.

Si 'ls cops los rebessin ells y no las criaturas s' ho tindrian molt ben merecut.

XARADA

Nostre idea verdadera / dos volguent mala xarada, / cridém ab veu de primera: / ¡Abaix lo total d' Espanya!

MUDANSA

Deys abí, on mestre d' escola / que té una but à la cara, / —Miró si es cosa ben rara / lo que á mi 'n passa, y no es bota. / Fa tust mesas que com mort / estrich fant deionis eter, / porque no 'n fo lo gaber, / cridat que es estar de fer!

V. TARRIDA

GEROGLIFICH

X
K L D
r
A A A A A A A A
I
K L D R E

Mr. RACAO

SOLUCIONS

¿ LAS CANTORAS DEL CANTOR PABLO?

ENCUENTRA: — PERA.

XARADA: — DONDA.

CORRESPONDENCIA

V. Tarrida. Insertarém algo de tu lo que he enviat y algunas caborias.—El Caballero. No serviran los seus qüestions.—S. P. Y. Gerencia de la noticia. Mirarém de aporitar alguns caborias.—Nas de Tap. Insertarém algo de lo que envia.—Un Rabaguet. No servira.—S. P. Y. F. La mesa incoerente para podere aporitar.—Tas de Cook. Lo mateix que 'l anterior.—Inar pusta de Sabatell. No servira.—Filarodisch. Igualment son article.—Múch Carbón. Anirá alguna caboria.—Pau Nat. No puden aporitar.—J. Maret. N' hi insertarém, pero ab la condició de ser tot lo que avuihí inédit y original.—J. Eguviva. No sia proa bé.—El Milla. Anirá.—J. Planas. Las epigramas no fan pres bon pes. La poesia anirá.—F. Pínteres. Anirá la variada primerament.—C. Blue Cappel-las. Vourém 's arreglarli para ferla publicable.—Un Petit Huar. Insertarém algunas de sas caborias.—J. Trapis. Igual que 'l anterior.—A. G. P. Sab que té molts boers enviant lo que no es de vosté y está la publicaci6.—Un del carcer. També envia lo que vóu á ha aporitat algo que no es seu.—Erasat de Palafregell. Anirá algo.—L. Aesperas. No li podém prometre res de segur respectu á la inserció de sas poesia.—Jo. Las poesia envia no serviran, las cantarelles algunas de las de vosté.—J. Salom. Aporitarém lo primer de las epigramas.—J. Staracas. Per pochs que vóu á ha aporitat algo que no es seu.—Erasat de Palafregell. Anirá algo.—P. Riera. També 's aporitarém alguna cosa.—P. Russell. La última poesia no sia.—Sastre. Retocat pover 's encabóim.—A. Rosell. Res en concret li podém prometre de sas poesia: servirán.—B. Casas. No servira.—Peper Negro. Lléon.—Tovous. Res servira. Lo que pregunta es lo mesmo.—E. Gallo. No sia.—Peper Simplichi. Anirá algo.—Dimu Jaana. No servira.—J. H. Anirá.—J. Calamo. Posarém algo.—Joseph de Reus. Igualment.—M. J. Bonfil. No va proa bé.—Sir Byron. Anirá.—Marian Cap. No sia.—Pallargu. No aporita.—M. Ranaig. Insertarém un gerooglifich.—Josep Mascos. No servira.—Angel Garcia. Insertarém duas cantarelles.—Imagayre. De la intenció, pero massa incoerente.—Welp. No sia.—M. Gardó. Anirá algo.—J. A. y R. Anirém insertarho cast int.—E. V. y C. Anirá son article.—A tots los que han enviat noticias, gracias.

Tringira La ACADEMIA. Bando de la Dintornada, 6. Barcelona

LA REVOLUCIÓN

poema en tres cants

original de

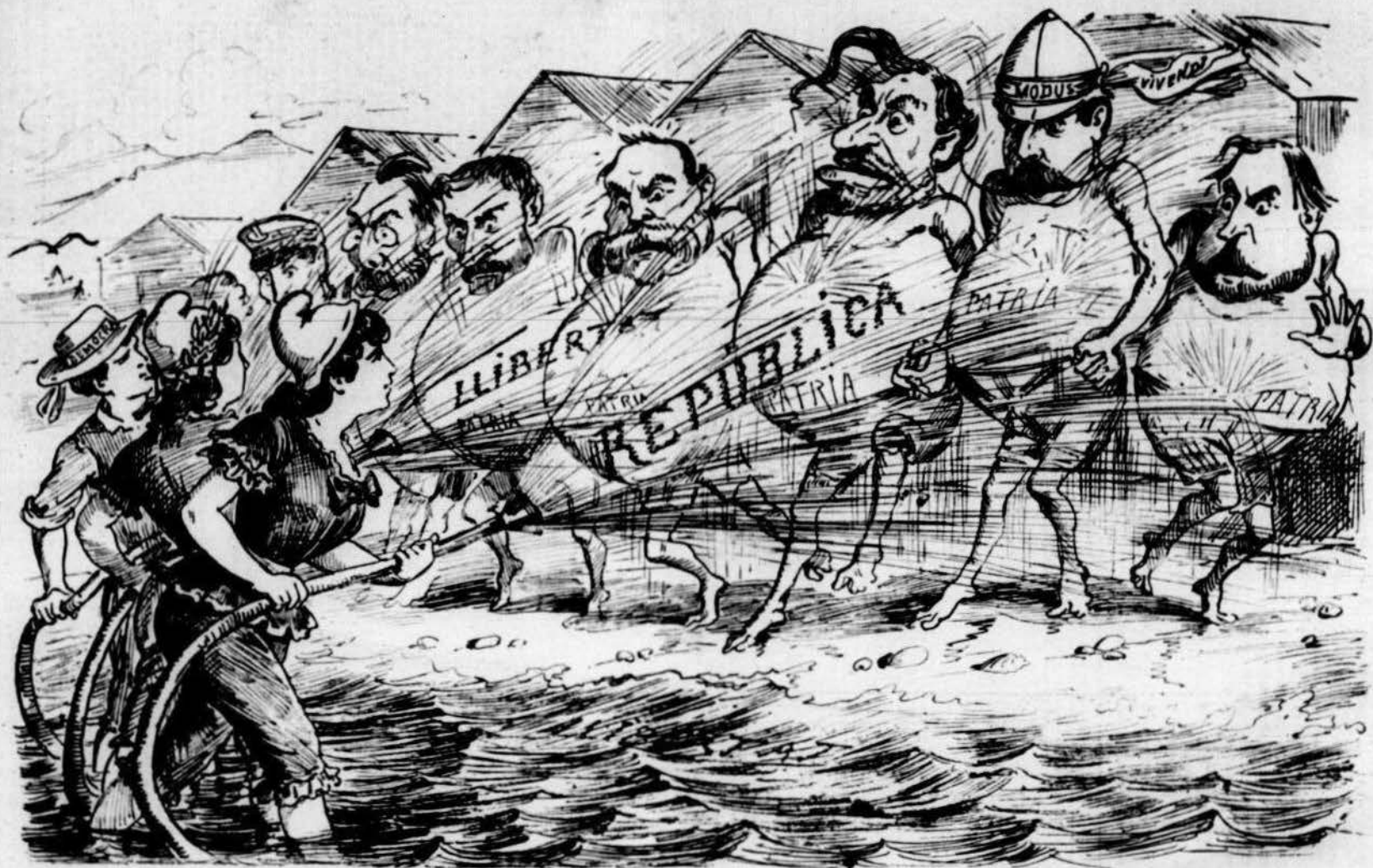
J. LLUNAS

Folleto de 32 planas, ilustrat per lo distingit dibuixant Manel Moliné, elegantment imprés en paper satinat y ab una magnifica cubierta de color.

Preu DOS rals

Se ven á Barcelona en los kioscos de la Rambla y á fora en casu dels corresponals de La TRAMONTANA.—Enviant dirictament l' import á nostra Administraci6, també 's remeten exemplars sueltos ó pe 'l correu.

HIDROTERAPIA MODERNA

Bany de xorro de debò
per curar la *patria-inflo*.

si no 's curan ab tal raig
morirán d' un *patria-empaig*.